

Γωνία Ανεργίας και Σιωπής

[Πολιτισμός / Διήγημα](#)

[Μανώλης Δημελλάς](#)

Εντελώς τυχαία τα μάτια μου έπεσαν πάνω του, δε δυσκολεύτηκα καθόλου να τον αναγνωρίσω. Θαρρώ πως πάνε δυο ή μήπως είναι τέσσερα, τα χρόνια που είχα να τον συναντήσω.

Μεσημέρι στην άκρη του πιο θλιβερού Πειραιά. Μα τι ειρωνεία, μόλις λίγα μέτρα από το Εργατικό Κέντρο, εκεί που άθλια κουφάρια πέτρινων κτηρίων είναι ντυμένα με μουσαμαδένιες χρωματιστές εικόνες, τα αγριόχορτα καταπίνουν τις πλάκες των πεζοδρομίων κι περαστικοί τρέχουν, σα να θέλουν κάτι να ξορκίσουν.

Εκεί λοιπόν τον πέτυχα, ήταν καθισμένος σε κάτι ξασπρισμένες κοτρόνες. Κρατούσε ένα μπουκάλι μύρας και κοίταζε μέσα του, σα να συλλογιζόταν χαμένους θησαυρούς, παραδίπλα ένας ταλαίπωρος γάτος σε χρώμα βρωμιάς, με την πείνα να φανερώνει κάτι από τα παιδιά της νόθας του πλευράς. Ήταν και κείνη η ζέστη του μεσημεριού, που έκανε και τους δυο να μοιάζουν με λαδωμένους ποντικούς.

Πάνε χρόνια από τότε που τον είχα βρει να πουλά σκουπίδια, άχρηστα αντικείμενα

που πάνω στη κουβέρτα του αναζητούσαν μια δεύτερη ευκαιρία, ενώ εκείνος παρατημένος από ελπίδες, με τα κουράγια του ναυαγισμένα, το μόνο που ζητούσε ήταν λίγες πενταροδεκάρες για να γεμίσει τη κοιλιά του. Κάθε φορά που ζοριζόταν έλεγε την ίδια κουβέντα, «Όλα είναι δοκιμασίες κι εμείς, με κάθε τίμιο τρόπο, πρέπει να σταθούμε όρθιοι αλλιώς τι νόημα έχει η ζωή».

Θυμάμαι τότε στάθηκα, σκάλισα και βρήκα κάτι να αγοράσω, τού δωσα λίγα ψιλά κέρματα και έφυγα με έναν λιγάκι ελλαττωματικό στυλό. Έγραφε, αλλά δεν είχε ελατήριο για να κάνει επαναφορά, μα και ποιος νοιάζεται για να επιστρέψει στη θέση του. Όλοι στο τέλος κάπου κουρνιάζουμε κουτσουρεμένοι, μέχρι να τα καταφέρουμε, να φτύσουμε όλο το μελάνι μας.

Περνούσα συχνά κι κουβέρτα με τηνπραμάτεια του σχεδόν πάντοτε ήταν απλωμένη στην ίδια θέση. Έτσι σιγά-σιγά ανταλλάξαμε μερικές κουβέντες, στην αρχή έμοιαζε με αδέσποτο σκυλί που τρόμαζε, έδειχνε να βαριέται στη ιδέα των ανθρώπων. Είχε συνηθίσει να τον αντιμετωπίζουν με απαξίωση, ήταν κακοντυμένος και όλα πάνω του έμοιαζε να βγήκαν από προπερασμένη δεκαετία. Με τον καιρό συνήθισε να με βλέπει, ήμουν πια πελάτης, κάποτε πιάναμε μακρόσυρτες κουβέντες κι έτσι άφησε την ιστορία του στον αφρό.

Τι είναι η μακροχρόνια ανεργία αν δεν την έχεις ζήσει;

Τα περασμένα χρόνια έλεγαν τον άνεργο τεμπέλη κι όταν κάποιος έψαχνε μια δουλειά να τον γεμίζει, τότε παραμιλούσαν, πως αυτά είναι λόγια από τίποτε καλλιτέχνες που πετούν στα σύννεφα, πως έτσι δεν υπάρχει ελπίδα να κάμεις προκοπής. Ανέκαθεν ήταν ευχή και ευλογία να τρυπώσεις στο δημόσιο.

Ο άγνωστος φίλος, που από σπόντα συνάντησα στον ίδιο δρόμο που πουλούσε τηνπραμάτεια του, κάποτε ήταν ναυτικός, μάλιστα από κείνους τους ναυτεργάτες που καμάρωναν για τα μεγάλα μάρκα τους.

Όταν ταξίδευε ξεχνούσε τη στεριά κι θάλασσα γινόταν ολάκερος ο κόσμος του.

Κάποτε η εταιρία που δούλεψε πουλήθηκε, από εκεί κολύπησε μέσα σε σαράντα κύματα και έτσι πέρασε βέρες με την ανεργία. Ένας σκληρός, καλύτερα ανελέητος, αγώνας δρόμου για την επιβίωση.

Σερμαγιά δεν είχε για να κάμει τα κουμάντα του, βρέθηκε να παλεύει για να ταΐσει τη φαμίλια του. Λίγο διάστημα αργότερα και όλα είχαν γίνει βουβός πόνος.

Έμοιαζε να είναι από πάντα στο δρόμο, γνωστοί και συγγενείς, ανήμποροι να τον βοηθήσουν, απομακρύνθηκαν από κοντά του έτσι ξέμεινε «παντρεμένος» με την καινούρια τίμια τέχνη του, αυτή του ρακοσυλλέκτη.

Σήμερα, μετά από χρόνια, στάθηκα μια στιγμή και προσπάθησα να δω και να σκεφτώ κάτι αισιόδοξο.

Στα χρόνια που περνάμε σχεδόν όλοι πονέσαμε, όμως μάθαμε ότι ο μακροχρόνια άνεργος δεν θέλει να ζει έτσι, είμαστε στην εποχή της πιο παράξενης ανέχειας.

Μετρήσαμε γνωστούς και φίλους να ψάχνουν απεγνωσμένα. Πρώτα φώναζαν την ελπίδα κι ύστερα, αποκαμωμένοι, μάταια ζητούσαν μια στάλα κουράγιου.

Συνέχισε να πίνει μύρα από ένα μπουκάλι που είχε πάψει να ιδρώνει, παραδίπλα ο πεινασμένος γάτος πιο πολύ από την πείνα υπέφερε από τη ζέστη και διάλεξε να στέκει ακίνητος, να μετρά με κλειστά μάτια τις ανάσες του.

Συνέχισα να περπατώ, νόμισα ότι απομακρύνθηκα, ώσπου έφτασα στο φανάρι και το βλέμμα τρύπωσε με ανακούφιση σε μια πλαστική γιγαντοαφίσα. Γνώριζα την αλήθεια, πως πίσω από αυτήν ήταν ένα βρωμερό ερείπιο, όμως διάλεξα να σταθώ και να πιστέψω στα κορεσμένα χρώματα της διαφημιστικής φωτογραφίας. Έψαχνα θαλπωρή σε ένα οποιοδήποτε ψέμα.

Πόσο εύκολα γίνεσαι απόκληρος της κοινωνίας, πόσο εύκολα σου φορούν μια

ταμπέλα και το πικρό αστείο είναι ότι στο τέλος και εσύ ο ίδιος φτάνεις να την πιστέψεις και να την υπηρετήσεις. Για όλους αυτούς οι πανδημίες και τα δεινά της σύγχρονης κοινωνίας μοιάζουν με μικρούτσικα παίσματα. Μα τι ειρωνεία, είναι οι πρώτοι που από αυτές τις μοντέρνες πληγές θα σβήσουν εντελώς αθόρυβα.

Κάπου εκεί θυμήθηκα πως αυτός ο άγνωστος συχνά παίνευε το καλοκαίρι, έλεγε λοιπόν πως είναι «η εποχή του φτωχού και αν είναι θέλημα Θεού θα κάμει κι αυτή τη θάλασσα βασάνων το σπίτι του»!

Οι αόρατοι άνθρωποι μοιάζουν με ξωτικά,στέκουν στην άκρη των δρόμων,πλάι στις διαφημιστικέςαφίσες, ξεπηδούν μέσα από σκοτεινά ερείπια, επιμένουν να υπάρχουν και προκαλούν, κόντρα σε μια φυγόπονη εποχή γύμνιας, που δεν τους αντέχει και κάνει ότι μπορεί για να τους αποφύγει.

<https://bit.ly/2ThIY2S>